

væltning, ja vi maae blive ved at arbejde her paa, for at enhver Beboer i Landcommunerne kan blive fri for at blive dattet og paa alle Maader hundset af, hvad den nuværende Generalprocureur for endeel Aar siden kaldte de „kumpffjødede Skrivedrenge“; vi maae gjøre det, for at enhver Bonde, enhver Besidder i Landbocommunen kan blive fri for at blive dattet og hundset af disse Skrivedrenge, af hvilken Grund de sædvanlig ogsaa forene sig og lade deres Skatter betale ved en enkelt Mand, i Almindelighed Sognefogden, som, paa Grund af, at han dog horer lidt til Bureaukratiet (Latter) har Lov til paa Lærne at liste sig ind paa Contoivet.

Indenrigsministeren: Idet jeg skal tillade mig lidt hyderligere end den ærede Ordfører (Rothe) og den Ste Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (David) at imødegaae det Forslag, som nu er Gjenstand for Dmtale, skal jeg dog ikke opholde mig synderlig ved det. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig at være i og for sig affattet mindre correct, idet det gaaer ud paa, at Landet skal udrede et ligesaa stort Beløb som enhver Commune svarer af Ager- og Engs-Hartkorn. Det er affattet saaledes, som om det var Kommunen, der betalte de 60 p pr. Td. Hartkorn. Dette er imidlertid ingenlunde Tilfældet, det er ikke Kommunen, men det er den enkelte Statteyder, der betaler det. Jeg skal ikke opholde mig ved de mange praktiske Vanskeligheder, som Forslagets Sværskættelse vilde medføre, idet der navnlig, for at Landcommunen kunde fordele paa sine enkelte Medlemmer det Beløb, som efter Forslaget vilde være at tilsvare efter Formue og Leilighed, maatte udfordres en Dggevæls fra Amtstuen over, hvormeget der af Beboere, af Besiddere i hele Kommunen indbetales, hvilket vilde foraarsage idetmindste nogen Vanskelighed, nogen Besværlighed, hvilken man imidlertid nok kunde underkaste sig, hvis der opnaaedes noget Stort ved dette Forslag;

men jeg skal gjøre opmærksom paa, at man vistnok lægger meget for megen Vægt paa dette Forslag, idet man tillægger det en Betydning, som det i Virkeligheden ikke har. Jeg skal ikke ved denne Leilighed vidtløftigt omhandle de Fortrin og de Mangler, som Ligning efter Formue og Leilighed har. Det er unægteligt, at den kan være forbunden med nogen Ulempe, saaledes som i Begyndelsen af Mødet er blevet fremhævet af en æret Taler; men paa den anden Side er det aldeles vist, at det er en Maade at udrede Skatter paa, som ikke kan undværes (Hør!), som er optagen i vort Communalsystem og upaatvivlelig snarere fortjener en større Udbredelse end at trænges tilbage (Hør!), af hvilken Grund jeg heller ikke har indvendt Noget imod, at der i Loven, saaledes som den nu foreligger, er kommen en Bestemmelse i § 4, hvorved der skal udredes en større Andeel ved Ligning efter Formue og Leilighed, end oprindeligt var bestemt, idet der i det oprindelige Udkast var fastsat $\frac{1}{3}$, som nu er forandret til $\frac{1}{2}$, der skal udredes efter Formue og Leilighed. Deri, at jeg ikke har udtalt mig herimod, ligger en Anerkendelse fra min Side af det Hensigtsmæssige i, at denne Ligningsmaade udbreder sig meer og meer og vinder Terrain, navnlig i Communal-Forholdene. Men i fuld Erkjendelse heraf, kan jeg dog paa ingen Maade see, at man derfor skulde lede efter Leilighed til at anvende denne Ligningsmaade efter Formue og Leilighed, hvor den ikke frembyder sig i Sagens egen Natur, saameget mindre som det er en Ligningsmaade, som nærmest horer hjemme i de communale Forhold. Hvad nu Communalforholdene angaaer, eksisterer denne Ligning efter Formue og Leilighed allerede paa Landet, og, som en æret Rigsdagsmand, som har forsvaret Forslaget og vel egentlig stillet det, har fremhævet, benyttes den og bør den benyttes til at udjevne de Uligheder, som fremkomme ved, at Beløbet udredes efter Hartkornet.